

dr hab. Adam Dobaczewski

**Informacja o osiągnięciach naukowych, w zakresie kształcenia kadr
oraz popularyzujących naukę
(autoreferat)**

1. Osiągnięcia naukowe

1.1. Wykształcenie i wczesne zainteresowania badawcze

Urodziłem się 19 września 1964 roku w Żninie (woj. kujawsko-pomorskie), po ukończeniu (w 1983 roku) tamtejszego liceum studiowałem polonistykę na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu (w latach 1983–1988). Pod kierunkiem prof. dra hab. Maciej Grochowskiego napisałem pracę magisterską pt. *Cechy składniowe i semantyczne leksemów o postaci NO* (główne tezy tej pracy zostały opublikowane w formie (dwóch) artykułów w *Poradniku Językowym*). W latach 1988–1990 pracowałem jako nauczyciel języka polskiego w szkole podstawowej w Barcinie (woj. kujawsko-pomorskie). We wrześniu 1990 r. rozpocząłem pracę na stanowisku asystenta w Zakładzie Języka Polskiego WSP w Olsztynie. Uczelnia ta (od 1999 r. jako Uniwersytet Warmińsko-Mazurski) pozostawała moim podstawowym miejscem zatrudnienia do 2008 roku, następnie rozpocząłem pracę na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu, gdzie pracuję do dziś.

We wczesnym okresie aktywności naukowej moje zainteresowania były skupione wokół problematyki opisu składniowego i semantycznego leksemów nieodmiennych, w szczególności funkcjonujących samodzielnie wyrażen mających odniesienie wewnątrztekstowe, którym poświęciłem kilka artykułów, a także rozprawę doktorską pt. *Cechy składniowe i semantyczne leksemów dopowiedzeniowych – wykładników relacji potwierdzania*, przygotowywaną w latach 1990–1995 pod kierunkiem prof. dra hab. Maciej Grochowskiego, obronioną na Wydziale Humanistycznym UMK w lutym 1996 roku. Pewnym świadectwem uznania dla mojego wczesnego dorobku było przyznane mi w 1995 r. stypendium Fundacji na rzecz Nauki Polskiej.

1.2. Dorobek naukowy przed habilitacją

Pokłosiem zainteresowań związanych z tematyką pracy doktorskiej były publikowane w kraju i za granicą artykuły oraz wydana w 1998 roku (w Katedrze Lingwistyki Formalnej UW) monografia *Cechy składniowe i semantyczne polskich dopowiedzeń potwierdzających*. Był to pierwszy systematyczny opis tej klasy leksemów, wielokrotnie przywoływany następnie przez innych badaczy w pracach na temat dopowiedzeń oraz innych wyrażen o funkcji metatekstowej.

Po doktoracie moje zainteresowania naukowe skupiły się na semantyce, niezmiennie uprawianej w duchu metodologicznym ukształtowanym pod wpływem prac Andrzeja Bogusławskiego. Głównym obszarem badań w tym zakresie były wyrażenia percepcji wzrokowej (z czasownikiem percepcyjnym *widzieć* na czele). Analiza tego czasownika była sprawą kluczową dla systematycznego opisu pola semantycznego percepcji wzrokowej (a także percepcji w ogóle), zwłaszcza w obliczu licznych kontrowersji na temat wykładników percepcji w językach naturalnych, obecnych zarówno w literaturze filozoficznej (głównie w pracach z zakresu tzw. fenomenologii lingwistycznej, szczególnie Johna L. Austina), jak i językoznawczej (tu przede wszystkim prace Anny Wierzbickiej wraz z jej nowszą (aktualną) propozycją traktowania *to see* jako wykładnika pojęcia elementarnego (*indefinibile*) w opozycji do starszych, pochodzących z lat 80. ubiegłego stulecia propozycji tej autorki definiowania tego i innych czasowników percepcji za pomocą pojęcia wiedzy uzyskiwanej za pośrednictwem procesów zachodzących w ludzkim ciele, z odwołaniem do *oczu* w wypadku widzenia, *uszu* w wypadku słyszenia itd.) Analizie semantycznej i składniowej wyrażen odnoszących się do percepcji wzrokowej, w tym samej kwestii (nie)definiowalności pojęcia ‘widzenia’, poświęciłem szereg artykułów publikowanych w czasopismach krajowych oraz tomach zbiorowych wydawanych za granicą (głównie w Niemczech) oraz serię wystąpień konferencyjnych (w tym na cyklicznie odbywających się m. in. w Niemczech, Czechach i Polsce zjazdach międzynarodowego stowarzyszenia młodych slawistów *POLYSLAV*, którego byłem członkiem).

Zwieńczeniem tych badań była monografia *Zjawiska percepcji wzrokowej. Studium semantyczne* wydana w Katedrze Lingwistyki Formalnej UW (Warszawa 2002), w której zostały przedstawione analizy semantyczno-składniowe podstawowych czasowników percepcji wzrokowej w języku polskim (w tym uzasadnienie tezy o rozkładalności samego czasownika *widzieć* i jego innojęzycznych odpowiedników), a także przykładowe interpretacje semantyczne fundowane na ‘widzeniu’ pojęć odnoszących się do zjawisk świetlnych. Monografia ta była podstawą pomyślnie ukończonego (w maju 2003) przewodu habilitacyjnego, przeprowadzonego na Wydziale Filologicznym UMK. Zaproponowane w tej pracy podejście do ana-

lize wyrażen percepcji wzrokowej bylo z powodzeniem kontynuowane i wykorzystane przez badaczy mlodszeo pokolenia, przygotowujacych pod moja opieka rozprawy doktorskie na temat wyrazen percepcji sluchowej (doktorat Sebastiana Żurowskiego w 2009) oraz wyrazen odnoszacych sie do pozostalych, tzw. nizszych zmyslow, tj. wachu, smaku i dotyku (doktorat Agnieszki Cejmer w 2018 roku), (zob. § 2.1 niniejszego autoreferatu).

1.3. Dorobek naukowy po habilitacji (w tym glowne osiagniecie naukowe)

Zasadniczym przedmiotem moich zainteresowan badawczych pozostaje jezykoznanstwo synchroniczne (w szczegolnosci semantyka jezykoznancza i skladnia wspolczesnego jezyka polskiego) oraz teoretyczne (teoria jezyka i metodologia jezykoznanstwa). W pierwszych latach po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego (2003–2005) ukazaly sie jeszcze trzy moje artykuly związane z tematyka habilitacji. Ponadto kilka drobnych artykulow poswiecilem problematyce *stricte* teoretycznej (np. Dobaczewski 2008, 2013, 2014); bylem tez redaktorem naukowym jednej pracy zbiorowej nt. wspolczesnej polszczyzny (2007) oraz wspolredaktorem jednego z tomow *Prac Filologicznych* (t. LX, 2011).

Natomiast glownym tematem moich prac w ostatnich dziesieciu latach jest zjawisko powtarzania wyrazen jezykowych. Poswiecilem mu kilka drobnych studiow szczegolowych (np. artykuly 2006, 2011a, b, 2013, 2014), jednak najistotniejsze sa tu publikacje dotyczace uporządkowania zjawisk repetycyjnych i opracowania podstaw teoretycznych ich opisu (por. np. artykuly 2009, 2015, 2017), w tym wskazana jako glowne osiagniecie naukowe monografia ***Powtorzenie jako zjawisko tekstowe i systemowe. Repetycje, reduplikacje i quasi-tautologie w jezyku polskim*** (Torun 2018, ss. 284). Ma ona scisly związek z realizowanym w latach 2014–2018 pod moim kierunkiem projektem badawczym (finansowanym w ramach programu NPRH) pt. *Słownik reduplikacji i powtorzen polskich (od zleksykalizowanych reduplikacji do regularnych układow repetycyjnych)* (we wspolpracy z Piotrem Sobotka i Sebastianem Żurowskim powstalo opracowanie materialowe pod tym samym tytulom, w druku) – stanowi bowiem podstawe teoretyczno-metodologiczna dla powyższego opracowanie materialowego w postaci *Słownika reduplikacji i powtorzen*.

1.3.1. Oprócz poniekad oczywistego faktu, ze takie opracowanie materialowe nalezalo uznac za konieczne z powodu braku systematycznego opisu powtorzen i reduplikacji w jezyku polskim (w przeciwienstwie do np. istniejacych opisow dotyczacych jezyka rosyjskiego, w ktorym zjawiska reduplikacyjno-repetycyjne odgrywaja wprawdzie nieco wieksza, jednak porownywalna z jezykiem polskim role), dalo sie zauwazyć rowniez istotny deficyt, jesli idzie o teoretyczne podstawy opracowywania materialu powtorzeniowego. Istniejace prace z tego

zakresu dotyczące innych języków, typologicznie i genetycznie związanych z polszczyzną (w szczególności rosyjskiego, ale także innych języków europejskich) cechują się bowiem często przypadłością nieuwzględniania podstawowej i zasadniczej różnicy między specyficznymi dla danego języka operacjami „repetycyjnymi” (stanowiącymi jednostki języka w rozumieniu A. Bogusławskiego), a powtórzeniami będącymi efektem ogólniejszych mechanizmów, w tym także mających charakter ponadjęzykowy (pewną istotną dla tej przypadłości rolę odegrały w moim przekonaniu niektóre prace pozostające pod wyraźnym wpływem idei *Construction Grammar*).

Widać to m. in. w przywoływanych pracach rosyjskich, np. Sannikov (2008) wyodrębnia konstrukcje rosyjskie z powtórzonym elementem, m. in. *utka i utka* (*Idet, perevalivajetsja. Nu, utka i utka*) oraz *Byvajut avarii i avarii*. Trzeba jednak zauważyć, że pierwsza konstrukcja (rosyjscy badacze używają też terminu *sintaksičeskije frazemy*) jest produktem specyficznej jednostki operacyjnej języka rosyjskiego i nie ma odpowiednika nawet w spokrewnionym języku polskim, natomiast druga jest wypadkiem regularnego użycia spójnika *i* i sens jej (że awarie bywają różne) jest rozpoznawalny na ogólnych zasadach, co więcej, w innych – różnych językach da się wysławić analogicznie (por. np. ang. *There are teachers and teachers* lub niem. *Es gibt freunde und freunde*). Podobne wątpliwości budzi proponowana przez Stefanowitscha (2007) interpretacja niem. i ang. powtórzeń „emfatycznych” (np. *scharfes, scharfes Messer; a long, long letter*) i „iterujących” (*es schneite und schneite; they ran and ran*) jako „konstrukcji” tych języków wyposażonych w konwencjonalne i arbitralne znaczenia, mimo występowania identycznych odpowiedników w wielu różnych (być może wszystkich) systemach językowych.

Zatem kluczowy dla projektu problem odróżnienia właściwych jednostek operacyjnych języka polskiego (np. *Co N, to N*, por. *Co fachowiec, to fachowiec*) od interpretowalnych według ogólnych reguł, przewidywalnych konstrukcji (np. *N to (jest) N*, np. *Wojna to (jest) wojna*) wypadało niestety uznać za poważnie zaniedbywany. To zaniedbanie da się także zauważyć w opracowaniach leksykograficznych – np. w *Innym słowniku języka polskiego* pod red. M. Bańki scharakteryzowano niemal identycznie wyrażenie *co N, to N* oraz jedno ze znaczeń *to*, por.: „Wyrażeniem **co...**, **to...** łączymy dwa jednakowe rzeczowniki, aby podkreślić prawdziwość swoich lub czyichś słów. *Co prawda, to prawda... Zawsze co chłop, to chłop*” (t. 1, s. 202) oraz „Słowem **to** łączymy w pozornej tautologii dwa jednakowe wyrazy, aby przypomnieć i podkreślić ich znaczenie (...) *Wojsko to jest wojsko, tu się nie dyskutuje... Ameryka to Ameryka, nas obowiązuje kultura europejska*” (t. 2, s. 831). Istotna różnica między tymi konstrukcjami polega właśnie na tym, że pierwsza jest specyficznie polską operacją

repetycyjną (uzupełnienia nieidentyczne są tu niemożliwe), druga zaś czytelną (i dosłownie przetłumaczalną) tautologią z **tym samym sensem** wyrażenia *to (jest)*, jaki jest przewidziany dla uzupełnień nietautologicznych. Por. też np. „znaczenia” ciągów *być, i, jak* lub zanotowane w tym słowniku.

1.3.2. Z powyższego wynika, że główną ideą przyświecającą opracowanej monografii stało się odróżnienie ogólnych zjawisk repetycyjnych, występujących niezależnie od języka etnicznego, które mają znamiona „uniwersaliów sfery mówienia”, od specyficznych dla danego systemu językowego powtórzeń, którym można przypisać status jednostek (operacyjnych) tego języka.

W tym celu uporządkowany odpowiednio został (polski) materiał repetycyjny, zarówno pod względem formalnym, jak i funkcjonalnym. Towarzyszyło mu wskazanie takiego kierunku interpretacji, który był najbardziej właściwy z punktu widzenia celu nadrzędnego i zasadniczego, tj. wydobyciu właściwych jednostek języka polskiego (w rozumieniu A. Bogusławskiego, segmentalnych i/lub operacyjnych) fundowanych na repetycji oraz przeciwstawienie ich powtórzeniom budowanym na ogólniejszych zasadach. Oparty na kryterium kodowości podział powtórzeń zaproponowany został w rozdziale 2. monografii (§ 2.3). Wyraźne odróżnienie faktów językowych jednostkowych, zarówno leksykalnych, jak i „operacyjnych” (niektóre okazały się specyficzne dla naszego języka, niektóre swą specyfikę dzielą z innymi językami, najczęściej z rosyjskim) oraz ogólnosystemowych od ponadsystemowego zjawiska tekstowego to najważniejszy i zarazem najogólniejszy wynik podjętych badań.

Natomiast za najistotniejsze wyniki przeprowadzonych badań szczegółowych należy uznać wykazanie ponadjęzykowego charakteru repetycji modyfikatorów (typu *długi, długi (spacer)*, por. § 3.1), iteracji (prymarnie) czasownikowych (typu *szli, szli... (i szli)*, por. § 3.3), większości tzw. quasi-tautologii (typu *kobiety to kobiety* lub *będzie (to), co będzie*, por. § 4.1.), a także niektórych układów sprzecznych typu *pada, (i) nie pada*, por. § 4.5) – zjawiska te można określić właśnie mianem „ponadjęzykowych” zarówno w teoretycznym sensie ich „ponadsystemowości”, a więc literalnej, choć akceptowalnej uzualnie niekodowości, jak i w bardziej banalnym, choć praktycznie doniosłym sensie „międzyjęzykowym”, odniesionym do ich zasadniczej przetłumaczalności. Przeciwwstawiają się im układy charakterystyczne dla danego systemu językowego (w naszym wypadku polszczyzny), które mają status leksykalnych lub operacyjnych jednostek systemu. A zatem odpowiednio – w kontraście do repetycji modyfikatorów widać zarówno specyfikę tzw. reduplikacji składniowej (w polszczyźnie nie występującej, por. np. włos. (*È*) *ricco ricco*, ros. *весело-весело (было)*), jak i podwojeń zleksykali-zowanych (typu *całkiem-całkiem, ciu-ciut*, por. § 3.2), w opozycji do ponadjęzykowych itera-

cji czasownikowych pozostaje specyficzna operacja powtarzania delimitatywów (typu. *poczytał, poczytał (i zasnął)*, por. § 3.4), a na tle międzyzdaniowego w istocie zjawiska „multiple sayings” zauważyć można osobliwości wyraźnie jednofrazowych fonologicznie repetycji typu *wiem, 'wiem* lub *gdzie, 'gdzie?*, por. § 3.5. Z kolei w przeciwieństwie do typowych quasi-tautologii systemowy i jednostkowy charakter mają operacje o rezultantach typu *co fachowiec, to fachowiec* (por. § 4.2), *sąd sądem, (a...)* (por. § 4.3) lub *jak się bawić, to się bawić* (por. § 4.4), a wśród układów sprzecznościowych wyróżniają się znów w pełni systemowe operacyjne produkty w rodzaju *kocha nie kocha (ożenić się musi)*, por. § 4.5. Natomiast uznane w monografii za repetycyjne jednostki operacyjne ze znamieniem *jak* (np. w układzie *dziewczyna jak dziewczyna*, por. § 4.7) oraz znamionami przyimkowymi (np. *(wertował książkę) kartka po kartce, drzwi w drzwi (mieszkali)*, por. § 4.8) wraz z jednostkowymi wypadkami układów zleksykalizowanych (por. np. *kubek w kubek*) przeciwstawiają się ogólnosystemowym regularnym konstrukcjom z identycznie wypełnionymi pozycjami argumentów przy odpowiednich funktorach (por. np. *w pracy, jak w pracy..., dzień za dniem (mijał), pacjent przy pacjencie (siedział)*).

1.3.3. Oprócz ustalenia konkretnych jednostek systemu polszczyzny – zleksykalizowanych podwojeń oraz operacji repetycyjnych – do szczegółowych rezultatów tej pracy należą także wstępne analizy semantyczne wybranych jednostek zakończone propozycjami definicyjnymi (niejako w sposób naturalny większą uwagę przykuły operacje, bo ich opis z racji zaniedbań w literaturze przedmiotu był bardziej naglący). Między innymi z powodu znacznego zróżnicowania badanych operacji repetycyjnych prezentowane w monografii opisy szczegółowe zakończone propozycjami interpretacyjnymi, w tym definicyjnymi w odniesieniu do wyodrębnianych jednostek i ich znaczeń, należy traktować ilustracyjnie. Całościowe opracowanie polskiego materiału repetycyjnego stanowi osobne zadanie badawcze – zostało ono w pewnej mierze zrealizowane w *Słowniku reduplikacji i powtórzeń polskich...*, dla którego przedstawiona monografia była ważną podstawą teoretyczną.

Innym ważnym i pożądanym zadaniem badawczym, które wykracza(ło) poza ramy monografii, ale dla którego może być ona dobrą podstawą, jest opis konfrontujący repetycje występujące w tekstach innych języków, w szczególności słowiańskich. Niektóre problemy tej materii zostały w książce jedynie sygnalizowane. Odpowiedzialna realizacja takiego zadania wymagałaby systematycznych badań w tym zakresie, niezbędne także byłoby w tym celu zaangażowanie większego, międzynarodowego zespołu lingwistów.

2. Działalność dydaktyczna i osiągnięcia w zakresie kształcenia kadr naukowych

W ciągu blisko trzydziestu lat pracy w zawodzie nauczyciela akademickiego prowadziłem zajęcia dydaktyczne we wszystkich formach (ćwiczenia, konwersatoria, seminaria, wykłady) z przedmiotów z zakresu współczesnego językoznawstwa polonistycznego i ogólnego, teorii i metodologii językoznawstwa oraz nauk o komunikacji językowej. Byłem opiekunem ponad 100 prac dyplomowych (magisterskich i licencjackich).

2.1. Promotorstwo w przewodach doktorskich

Byłem promotorem w czterech pozytywnie zakończonych przewodach doktorskich (wszystkie na Wydziale Filologicznym UMK):

– Marioli Wołk (*Ogłoszenie jako akt mowy i gatunek tekstu. Studium z semantyki i składni*, czerwiec 2005);

– Sebastiana Żurowskiego (*Wyrażenia percepcji słuchowej w języku polskim. Analiza semantyczna*, czerwiec 2009);

– Anny Bulińskiej (*Ziemia i formy ukształtowania jej powierzchni. Analiza semantyczna*, marzec 2018);

– Agnieszki Cejmer (*Cechy semantyczne czasowników percepcyjnych odnoszących się do tzw. zmysłów niższych*, kwiecień 2018).

Pierwsze dwie prace zostały ponadto opublikowane w formie książkowej, a ich autorzy kontynuują z powodzeniem działalność naukową. Dr hab. Mariola Wołk pracuje w Instytucie Polonistyki i Logopedii Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie, a dr Sebastian Żurowski jest adiunktem w Instytucie Języka Polskiego UMK w Toruniu.

Obecnie jestem opiekunem dwojga doktorantów (przewody doktorskie otwarte na WF UMK): Karola Mikickiego (*Wyrażenia oznaczające 'podstawę'. Opozycje semantyczne*) oraz Agnieszki Norwy (*Składnia i semantyka czasowników profetycznych we współczesnym języku polskim*). Funkcję promotora pomocniczego w drugim przewodzie pełni dr S. Żurowski.

2.2. Recenzje w przewodach doktorskich

Od 2004 roku byłem recenzentem dziewięciu rozpraw doktorskich – siedmiokrotnie na Wydziale Filologicznym UMK, ponadto na Wydziale Humanistycznym UWM w Olsztynie oraz na Wydziale Neofilologii Uniwersytetu Warszawskiego. Były to następujące prace:

– Anna Śledź, *Funkcje składniowe przerywników w języku polskim*, Olsztyn 2004 (promotor: prof. dr hab. Zygmunt Saloni);

- Magdalena Żabowska, *Polskie partykuły epistemiczne nieprzesądzające prawdziwości sądu*, Toruń 2008 (promotor: prof. dr hab. Maciej Grochowski);
- Dagmara Bałabaniak, *Polskie intensyfikatory leksykalne na tle wyrażen gradacyjnych*, Toruń 2009 (promotor: prof. dr hab. Maciej Grochowski);
- Emilia Kubicka, *Przysłówki reprezentujące pojęcie granicy we współczesnym języku polskim*, Toruń 2010 (promotor: prof. dr hab. Maciej Grochowski);
- Anna Kisiel, *Polskie partykuły wyróżniające. Studium semantyczne*, Toruń 2010 (promotor: prof. dr hab. Maciej Grochowski);
- Adriana Kloskowska, *Opozycja czasowników zepsuć – naprawić we współczesnym języku polskim. Studium składniowe i semantyczne*, Toruń 2013 (promotor: prof. dr hab. Maciej Grochowski);
- Katarzyna Doboszyńska-Markiewicz, *Operatory adnumeratywne w języku polskim – dystrybucja i znaczenia*, Warszawa 2013 (promotor: prof. dr hab. Magdalena Danielewiczowa);
- Natalia Żochowska, *Przysłówki określające czynności mimowolne i nieświadome*, Toruń 2016 (promotor: prof. dr hab. Maciej Grochowski);
- Paulina Rosalska, *Relacje między przysłówkami kolektywnymi a syngulatywnymi i dystrybucyjnymi we współczesnym języku polskim*, Toruń 2016 (promotor: prof. dr hab. Maciej Grochowski).

3. Działalność organizacyjna i popularyzująca naukę

Pracując na Uniwersytecie Warmińsko-Mazurskim (dawne WSP) w Olsztynie pełniłem w latach 1996–1999 funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Filologii Polskiej. Po zatrudnieniu na UMK (jako podstawowym miejscu pracy – od 2008 roku) byłem członkiem wydziałowej komisji finansowej (2008–2014), kierownikiem Zakładu Historii Języka Polskiego (2011–2014), od 2011 roku jestem kierownikiem studiów doktoranckich w zakresie językoznawstwa, a od 2015 roku pełnię funkcję dyrektora Instytutu Języka Polskiego. W maju br. zostałem powołany do Rady Programowej Interdyscyplinarnej Szkoły Doktorskiej „Academia Copernicana”.

W zakresie popularyzowania nauki mieści się autorstwo serii haseł z pola percepcji wzrokowej i zjawisk świetlnych (9 haseł) w internetowym multimedialnym słowniku *Sensualność w kulturze polskiej. Przedstawienia zmysłów człowieka w języku, piśmiennictwie i*

sztuce od średniowiecza do współczesności (projekt realizowany w IBL PAN w latach 2010–2012 pod kierunkiem prof. Włodzimierza Boleckiego, <http://sensualnosc.ibl.waw.pl>). Mimo zasadniczo naukowego charakteru opracowania w działalność rozpowszechniającą wiedzę wpisuje się także wskazany wyżej *Słownik reduplikacji i powtórzeń polskich*.

4. Inne osiągnięcia i pozycja w środowisku naukowym

Poza sklasyfikowanymi wyżej osiągnięciami można wymienić także inne drobniejsze, jednak w pewnej mierze świadczące o uznaniu mojej pozycji w środowisku naukowym.

W latach 2004–2011 byłem członkiem Komisji Teorii Języka przy Komitecie Językoznawstwa PAN (gdzie czterokrotnie wygłaszałem referaty). Pięciokrotnie byłem powoływany do Zespołu Ekspertów w konkursach NCN (w latach 2014–2017). Byłem także recenzentem wydawniczym kilku książek (w tym jednej rozprawy habilitacyjnej) i kilkudziesięciu artykułów (m. in. w czasopiśmie *Poradnik Językowy*, *Prace Filologiczne*, *Polonica*, *Linguistica Copernicana* oraz w tomach zbiorowych, w tym wydawanych za granicą – przez Otto Sagner Verlag w Monachium oraz Harrassowitz Verlag w Wiesbaden). W roku 2012 miałem zaszczyt pełnić funkcję recenzenta w procedurze nadania przez Senat UMK tytułu doktora *honoris causa* Profesorowi Andrzejowi Bogusławskiemu.

Wygłaszałem wykłady gościnne w Moguncji (w Instytucie Sławistyki Uniwersytetu Jana Gutenberga w 2010 r.), Oldenburgu (w Instytucie Sławistyki Uniwersytetu Carla von Ossietzky'ego w 2016) oraz Pradze (w Instytucie Sławistyki Czeskiej Akademii Nauk w 2017 roku).

Towar, 25 VI 2018

